

[Tyrol]

mandsret m.v. gør, uden forudgående grundigt udvalgs- og kommissionsarbejde og med så korte tidsrammer, at en grundig bearbejdning i organisationerne ikke har været mulig.«

Men finansministeren ved, hvad han som arbejdsgiver og modpart har brug for, og afviser denne meget alvorlige indsigelse fra organisationerne.

TFU ytrer ønske om, at lovens disciplinærregler tages op til en samlet vurdering på basis af et udvalgsarbejde. TFU rejser bl.a. indsigelser mod den nye definition af faglig aktion, som gøres meget, meget bred ved, som det siges, »ikke nødvendigvis at være begrænset til arbejdsnedlæggelser i traditionel forstand«. Men kun når arbejdsgiverparten, altså finansministeren, finder ændringer nødvendige, sker der noget. Han har adgang til at fremsætte lovforslag. Kun hvis ministeren senere skulle finde, at der er behov for at tage disciplinærreglerne op til almindelig overvejelse, skal TFU altså forvente den ønskede behandling. Det er det svar, ministeren har til organisationerne i anledning af de ønsker, de har fremsat.

Det kan altså konstateres, at det var det rene blålys, da vores højtærede formand for arbejdsmarkedsudvalget i forespørgselsdebatten her i salen den 18. november 1980 luftede muligheden for at iværksætte den af TFU ønskede vurdering. Hr. Søren B. Jørgensen sagde – folketingets forhandlinger 1980-81, sp. 2327:

»Vi skal vel også være opmærksomme på, at da tjenestemandsløven blev ændret i 1969, blev der ikke foretaget ændringer i kap. 4, så det kan måske være meget fornuftigt at se på det, ikke mindst på baggrund af den udvikling, der er sket, siden man gennemførte loven.«

Man kunne altså dengang klart få indtryk af, at der var en uenighed mellem socialdemokratiet og partiets finansminister i vurderingen. Men jeg går ud fra, at udvalgets formand har læst ministerens svar til udvalget, så formanden har jo nok ombestemt sig eller blot udtalt sig lidt lemfældigt ved den lejlighed. Jeg vil gerne vejledes om, hvilke signaler fra socialdemokratiet der skal tages alvorligt. Det samme ønske går jeg ud fra at tjenestemandsgeselskaberne står med.

Desuden har man påpeget den manglende gensidighed. Der har i debatten om dette lov-

forslag været ytringer i de forskellige tjenestemandsgeselskaber, hvor man bl.a. gør opmærksom på, at der ikke er tale om, at man kan foretage en idømmelse af straf over for arbejdsgiverparten, altså over for finansministeriet eller et andet ministerium, i tilfælde af en klar misligholdelse af de betingelser, der ligger til grund for tjenestemandssystemet. Det er en klar og berettiget indsigelse, der ligger her, men det er klart, at man ikke fra ministerens side eller fra arbejdsgiverpartens side drømmer om at give indrømmelser på dette punkt.

Et andet område, som blev taget op allerede i forespørgselsdebatten, var spørgsmålet om tjenestemandenes individuelle beskyttelse, som også angribes i dette lovforslag.

Sigtet med den foreslåede ændring er at smidiggøre behandlingen af tjenestemandsgeselskaber, der har en kollektiv karakter, som det siges. Om det er en kollektiv aktion, afgøres af tjenestemandsgeselskabet, og når denne beslutning er truffet og sagen behandles ved tjenestemandsgeselskabet, forsvinder en række foranstaltninger til sikring af tjenestemandens individuelle beskyttelse. Disse helt utilstrækkelige sikringer bliver yderligere forringet. Det skal jeg vise noget nøjere. Det er i direkte modstrid med den vedtagne dagsorden, som er den direkte årsag til lovforslagets fremkomst.

Ønsket om at rationalisere kommer bl.a. til udtryk igen i den socialdemokratiske ordførers indlæg den 18. november 1980, folketingets forhandlinger 1980-81, sp. 2325. Han siger:

»Selvfølgelig kan reglerne anvendes i den situation, vi har oplevet nu, men de forekommer mig at være meget lidt hensigtsmæssige. Der er jo foreløbig begæret afholdt tjenstligt forhør i i alt 3.700 sager, og der har kun været afholdt forhør i 876. Der resterer altså godt 2.800; det kan godt tage sin tid.«

Når denne tid nedbringes gennem dette forslag, er der ingen tvivl om, at det sker ved at fratage tjenestemandene den individuelle beskyttelse, som ligger i rettighederne ved de tjenstlige forhør, og som jeg skal vende tilbage til. Mulighederne for den individuelle indsats i egen sag vil helt klart blive beskåret til det ukendelige. Det er ikke til at bortforklare. Ikke desto mindre forsøger hele den politiske front, som står bag disse indgreb, at bortforklare det.